

Pyällyspuu

Haveristen sukuseuran jäsenlehti
62 /2019

Pyällyspuun sisältö

Mikä yhdistää ja mikä erottaa	1
Sukuseuran kesäjuhlilla Puhoksella	2
Puheenjohtaja vaihtui	4
Mari on uusi hallitusjäsen	4
Perustajajäsen Reijo Haverinen	5
Tikka- ja kuulakisan tulokset	6
Mummimietteitä	8
Sieppaus Jyskyjärvelle	9
Hallitus kokoontui marraskuussa	10
Hallitus kokoontui maaliskuussa	11
Sukuseuran kirjaoprosjekt	12
In memoriam	14
Syntymäpäiviä, kastettu, syntynyt, onnea	15
Eeva Töyry 80 vuotta	16
Hedelmäkakkuresepti	19
Marja Variksen akvarellit	19
Meeri Kärnä 80 vuotta	20
Hirvenmetsästystä 1930-luvulla	21
Eskil Haverisen tarina	24
Kaija Karri - tuohitöiden taitaja	26
Haverisen perhe Bulgariassa	28
Sukuseuran matka Saarenmaa-Pärnu	30
Vuosikokouskutsu	31
Toimintakertomus 2018	32
Toimintasuunnitelma 2019-2020	33
Tuloslaskelma	34
Tase	35
Talousarvioehdotus	36

Julkaisija: Haveristen sukuseura ry
Päätoimittaja: Anu Piironen
Kansikuvat: Anu Piironen
Taitto: Terhi Haverinen
Painopaikka: Hannun Tasapaino Oy
ISSN 0784-1256

Mikä yhdistää ja mikä erottaa?

Josttaahan sitä on tultuna ja johonki ollaan menossa, tokaisi isäntä istuessaan portailla ja jatkoi, mahtaako tuo toentaa selevittää koko asiata.

Voimme kuitenkin ohjata tulevaa suuntaamme monelle tapaa, ja osin mennyttä ymmärrämme valintojemme kautta. Kodin käyttäytymismallit, kasvuympäristö, kulttuuri ja dna vaikuttavat piirteisiimme ja muovaavat meitä. Sukujuurien vaikutus voi ulottua hyvin pitkälle.

Jossakin elämänvaiheessa meillä herää kiinnostus löytää se polku, jota pitkin sukumme on tullut tähän pisteeseen. Se ei ole varsinaisesti menneisyyden kaivelua eikä itsetunnon pönkittämistä, vaan mielestäni matka suvun elämän moninaisuuden ymmärtämiseen. Suvun polun varrelta voi löytyä monenlaista ylä- ja alamäkeä. Välillä on voinut suvun jatkuminen olla kiinni jopa yhdestä henkilöstä.

Kun vertaa elämää vaikkapa sata vuotta taaksepäin niin samalla tavalla ihmiset ovat unelmoineet onnesta ja yhteisöllisyydestä, joka on pienimmillään oma perhe. Monesti suvun tuoma tuki ja mehenki on ollut ponnahduslauta isompiin harppauksiin. Yhteisö on ollut mahdollisuus, jossa on voinut jakaa vahvuuksia sekä taakkoja ja sitä kautta saavuttaa enemmän. Siitä lienee hyvänä osoituksena kylätalot ja kirkot.

Tämän ajan ihmisillä ei ole ainakaan ongelma kommunikaatiovälineiden puutteesta. Niitä on joka lähtöön, mutta ihminen ja sitoutuminen jäävät usein peukutusten varjoon. Puhelimessa puhuminen on jäänyt monella aika vähiin. Puheluiden tilalla on tullut pienet viestit, joiden kautta ei taida oikein ihmisen sisällinen tarve aina avautua kummallekaan osapuolelle. Toisaalta perheiden ja sukujen rikkonaisuus aiheuttaa myös yhteisöllisyyden heikkenemistä.

Sukuseurana olemme ison urakan loppusuoralla. Olemme nyt tekemässä lopullista kasausta sukukirja II osalta. Loppuponnistus vaatii ennen kaikkea

resursseja taloudellisesti. Tällä hetkellä sukutauluissa on yli 14 000 nimeä. Kirjan alkuosaan tulee pitkä historiikki Haffuerien matkasta esi-isien kotikonnuille. Siinä onki monelle polun etsijälle vastaus, mistä suku on lähtenyt ja miten matka on jatkunut. Sukutaulut avaavat omasta sukuhaarasta tietoa, jota on mukava esitellä ystäville, sukulaisille ja tuleville kasvaville suvun jäsenille. Siinä riittää tutkimista monen kyläilyreissun sisällöksi. Samalla sukupuiden ja sukuluetteloiden selaaminen avaa näkemään miten meidän pieneltä tuntuva sukumme onkin osa suurta joukkoa ja ”heimoa”.

Yhteisöllisyyden vaaliminen on voimavara. Kohdatessamme sukulaisia eri tilaisuuksissa meille tarjoutuu mahdollisuus jakaa elämämme matkaa yhdessä hetken toisten kanssa. Ne ovat tilanteita, jossa verkostoituminen mahdollistuu luontevasti, ja myöhemmin se voi myös jatkua, vaikka somessa.

Hyvää kesää kaikille!

Mauno Haverinen
puheenjohtaja

Sukuseuran Kesäpäivillä Kiteellä yllättävän paljon pikkuväkeä

Teksti: Anu Piironen

Kuvat: Anu Piironen ja Mauno Haverinen

Elle Vataja oli nuorin sukujuhlaja

Esko Haverinen ja Kirsti Kärnä

Haveristen sukuseuran Kesäpäivillä Kiteen Puhoksella 28.-29.7.2018 oli perinteisiä kisalajeja, leppoisaa yhdessäoloa, trubaduurin soittoa ja laulua, karaokea, tanssia, kylpylävisiittejä, Kiteen eläintarhakerroksia sekä maittavaa sapuskaa.

Haveristen sukuseura vietti kaksipäiviäisiä Kesäpäiviä Matkailukeskus PajarinHovissa Kiteen Puhoksella. Osallistujia kesän kokoontumisessa oli reilusti yli 50, mutta reilusti alle sata.

Iloisena laitoin merkille pikkuväen osallistumisen ja jopa kolmen sukupolven voimin sukujuhlaan. Kesäjuhlilla oli imeväisikäisiä, päiväkotikäisiä, koululaisia ja nuoria aikuisia pitkästä ajasta useita. Sukuseuran ukkoutumisen ja akkautumisen huolen voi siis näillä näkymin lakaista romukoppaan. Uusia Haverisia ja Haveristen jälkeläisiä syntyy maailmaan tuomaan tullessaan suvun jatkuvuutta ja elämän onnenpipanoita.

Kiinnostusta siis oman suvun asioihin alkaa jälleen olla. Jos ei vielä liene ihan 80-90-lukujen taitteen sukututkimusbuumin tasolla, mutta uutta

versovaa ja uusien sukupolvien innostumista sukuaasioihin kuitenkin.

Mikäpä olisi mukavampaa kuin tutustuttaa omaakin pikkuväkeä sukupuun oksiin kivan yhdessä tekemisen ja yhdessäolon kautta.

PajarinHovin takapihalta pääsi Kiteen eläinpuistoon, jossa valtava karhu ja ilves köllöttelivät tassut oikosenaan omilla reviiereillään. Joutsenet, fasaanit, ankat, sorsat ja kyyhkyset viihtyivät aidatulla lammikollaan. Varis kävi näyttämässä kalkkunoille kuinka kattoverkon reiän läpi laskeudutaan aitaukseen ja solahdetaan samantien takaisin taivaalle.

Naalit ja siniketutkin näyttivät tyytyväisiltä mökkiensä pihapiirissä. Tupsuhäntäiset degut maikoilivat eläintalossa muurahaiskeoksi naamioitu-

neina ja liikkumattomina. Kasassa niitä lienee ollut ainakin 20.

Kesäpäivillä oli perinteiset mittelöt naisten ja miesten sarjoissa tikkakilpailussa ja kuulantyönössä. Lapset osallistuivat kilpailuun myöskin ja tyyli oli vapaa kuin se Haveristen Kesäpäivillä vain olla voi. Pentti Ojajärven juhlamusisointi oli vekulimaista ja huumorintäyteistä.

Kesälahden kirkossa käynti sujui nopsaan Arto Luukkaisen (äiti Kaija Haverinen) kuljettamalla pikkubussilla.

Sukuseuran vallassa ollut puheenjohtaja Esko Haverinen ja varapuheenjohtaja Veikko Haverinen laskivat ehtoollismessun jälkeen seppeleen sankarihaudoille.

Kiitoksia Kesälahden sukuhaaralle hyvin suunnitellusta ohjelmallisista Kesäpäivistä. Sananmukaisesti kesäpäivät ne olivatkin. Sillä aurinko heli kesähelteissä juhliin tulleita.

Sukujuhlat aloitettiin Haveristen sukuseuran viirin nostolla ja sukulaululla.

Lauantaina urheilukisat käytiin kauniissa kesäsäässä. Iltaohjelmassa esiintyi trubaduuri Pentti Ojajärvi.

Sunnuntaina osallistuttiin messuun Kiteen kirkossa ja laskettiin seppele sankarihaudoille.

Mauno Haverisesta sukuseuran uusi puheenjohtaja

Teksti ja kuvat: Anu Piironen

Esko Haverinen on toiminut Haveristen sukuseuran puheenjohtajana 15 vuotta. Hän aloitti tehtävässään vuonna 2003 ja hoitanut luottamustoimeaan ansiokkaasti läpi sukututkimuksen suvantokausienkin. Sukuseuran vuosikokous valitsi hänen tehtävänsä jatkajaksi sukuseuran it-vastavana toimineen Mauno Haverisen.

Haveristen sukuseura ry:n vuosikokous valitsi uuden puheenjohtajan. Vuodesta 2003 puheenjohtajana toimineen Esko Haverisen tilalle valittiin Mauno Haverinen. Hän sai vuosikokoukseen osallistuvilta hyvän kannatuksen ja aloittaa uusin ideoin sukuseuratoiminnan kehittämisen.

Kiitokset Eskolle tähän astisesta ja Onnea Maunolle uuden pestin alkamiseen. Veikko Haverinen on toiminut varapuheenjohtajana ja jatkaa sukututkimustaan myös kirjaprojektin eteenpäin saamiseksi.

Veikko pitämässä puhetta Eskolle.

Mauno ja Veikko sukujuhlan iltariennossa.

Mari on uusi tulokas hallituksessa

Teksti ja kuvat: Anu Piironen

Mari Haverinen valittiin 29.7.2018 Haveristen sukuseuran kaksipäiväisten Kesäpäivien vuosikokouksessa uudeksi hallitusjäseneksi, puheenjohtajakautensa aloittavan Mauno Haverisen tilalle.

Mari Haverinen työnsi sukuseuran Kesäpäivien lupsakassa kuulakisassa toiseksi pisimmän tuloksen naisten sarjassa 6,21 metrisellä työnnöllään. Maria pidemmälle työnsi naisten kuulakisan ykkönen Hanna Piironen, tuloksella 7,25 metriä.

Mari Haverinen olisi toki valittu varmaan ilman kuulakisaakin sukuseuran hallitusjäseneksi.

Hän sai plakkariinsa tuoreeltaan merkinnän jo marraskuussa, kun Haveristen sukuseuran hallitus kokoontui Kuopiossa.

Toivotamme Marille innovatiivisuutta, menestystä ja viisaita päätöksiä luottamustehtävässään.

Reijo Haverinen on Haveristen sukuseuran perustajajäsen

Teksti ja kuva: Anu Piironen

Haveristen sukuseuraa vuonna 1986 Timonniemen koululla perustamassa ollut punkaharjulainen Reijo Haverinen pitää sukututkimusta tärkeänä. Hänen mielestään sukuseura lisää kiinnostusta oman suvun vaiheisiin ja edistää myös hyväntahtoista huolehtivaisuutta lähimmäisistä.

Punkaharjulainen Reijo Haverinen kertoo syntyneensä 1931 Punkaharjulla. Hänen vanhempansa Helmi ja Aatu Haverinen saivat myös tyttären. Reijo Haverisen pikkusisko Pirjo Hirvonen on 8 vuotta veljeään nuorempi.

- Asuttiin köyhässä vuokramökissä. Silloin ei elämä ollut kovin runsasta. Äidin kanssa kuivattiin sapilaita. Meillä oli pari lehmää. Kaikkien piti tehdä kovasti työtä. Talvisotatalvelna oltiin Jämsässä evakossa.

Aarno Haverisen sukututkimus on jäljittänyt Haverisia Savonlinnan linnaläänin veroluettelosta vuodelta 1541.

Aarno Haverisen sukututkimuksessa Haveriset eli silloiset Haffuerit mainitaan kaskea viljelevinä talonpoikina, jotka asustivat Suur-Säämingin ja Rantasalmen hallintokunnissa. Sääminki kuului

ennen Juvaan, myöhemmin Punkaharjuun ja Savonlinnaan.

Sukututkija Aarno Haverisen manitsemista esisistä mainittakoon Hendrich Haffuer, joka eli Mikkelin läänissä Säämingissä noin 1470-1540. Hän sai kaksi poikaa, joista Cauppi eli Jakopp löysi tiensä myöhemmin Oulujärven erämaahan Melalahteen. Per muutti myöhemmin Heinävedelle.

Hendrich Haffuerilla oli kaikkiaan kolme veljeä, joiden niminä Aarno Haverinen mainitsee Antin, Laurin ja Juntin.

Reijo Haverisen sukujuuret juontavat entisen Säämingin lähelle Kesälahden Pekkalaan, jossa asui neljä veljestä. Hänen isänsä Aatu oli syntynyt Pekkalaassa.

Tänä vuonna Haveristen sukuseuran kesäjuhlat vietettiin Puhoksella, 15 kilometrin päässä Kesälahdelta, joka kuuluu nykyisin Kiteeseen.

Reijo Haverinen on 88-vuotias ja matkat Punkaharjulta Puhokselle sujuvat lyhyiden välimatkojen ja oman auton ansiosta joustavasti.

Elämäntyönsä Reijo Haverinen on tehnyt metsätyönjohtajana Metsänhoitoyhdistyksellä ja puutavarayhtiöillä.

Omat sukujuuret ovat aina kiinnostaneet Haverista. Kuhmon Timonniemen koululla 30.6.1986 Haveristen sukuseura sai alkunsa. Reijo Haverinen oli perustamassa yhdistystä ja toimi sukuseuran hallituksessa kymmeniä vuosia.

-On uhrattu sukuseuralle paljon aikaa ja aika on ollut mielenkiintoista. On oltu kiinnostuneita toisistamme ja huolehdittu toisistamme. Joskus on vähän ollut kissanhännän vetoa Kesälahden ja Kuhmon sukuhaarojen välillä.

Reijo Haverinen toivoo, että jäsenkanta lisääntyisi ja nuoret oppisivat kysymään suvuistaan. Omille pojilleen Artolle ja Aarnolle hän on jakanut myös oman suvun tietämystä.

-Sukuseuralle toivon pitkää ikää.

Poikamiestaloudessa leskenä elävä Reijo Haverinen on toiminut vuosikymmeniä kuntapolitiikassa, ja lukuisissa yhdistyksissä ja seuroissa.

Tikka- ja kuulakisan tulokset

Kitee, Puhos 2018

Tikanheitto

Naiset		tulos	Miehet		tulos
1	Paula Pylvänäinen	32	1	Martti Haverinen	33
2	Katri Haverinen	26	2	Jaakko Haverinen	26
3	Ritva Vataja	25	3	Juha Haverinen	23
4	Anu Piironen	23	4	Mauno Haverinen	22
4	Mari Haverinen	23	5	Kari Koponen	19
6	Riikka Haverinen	22	6	Terho Makkonen	18
6	Riitta Haverinen	22	7	Joel Vataja	16
6	Anni Vataja	22	8	Arvi Haverinen	14
9	Heli Haverinen	18	9	Veikko Haverinen	13
10	Vera Haverinen	17	10	Esko Haverinen	12
11	Hanna Piironen	15			
12	Mirja Makkonen	13	Lapset		
13	Anna Haverinen	11	1	Miko Piironen	21
14	Mailis Katainen	9	2	Iina Piironen	18
15	Päivi Koponen	8	3	Jiko Piironen	10
16	Eeva Töyry	5	4	Noel Vataja	0

Kuulantyöntö

Naiset			Miehet		
1	Hanna Piironen	7,25	1	Martti Haverinen	11,08
2	Mari Haverinen	6,21	2	Jaakko Haverinen	10,85
3	Päivi Koponen	5,85	3	Kari Koponen	9,70
4	Anna Haverinen	5,57	4	Mauno Haverinen	9,13
5	Ritva Vataja	5,35	5	Joel Vataja	8,55
6	Vera Haverinen	5,33	6	Veikko Haverinen	8,34
7	Heli Haverinen	5,25	7	Juha Haverinen	7,98
8	Riikka Haverinen	5,07	8	Esko Haverinen	7,10
9	Anni Vataja	4,93	9	Pekka Haverinen	6,98
10	Riitta Haverinen	4,68	10	Reino Haverinen	5,90
11	Katri Haverinen	4,62	11	Matti Vataja	5,88
12	Mailis Katainen	3,70			
13	Anu Piironen	3,69	Lapset		
14	Eeva Töyry	3,00	1	Miko Piironen	5,25
			2	Iina Piironen	3,49
			3	Jiko Piironen	2,95
			4	Noel Vataja	0,57

Kuvasatoa sukuseuran kuulantyöntökisasta

Kuvasatoa sukuseuran tikanheittokisasta

Mummimietteet 2019

Teksti ja kuva: Anu Piironen

Adventin ajasta alkanut joulun odotus päättyi joulunpyhien viettoon läheisten kanssa. Joulua yhdessä viettävän perhekoko on pienentynyt vielä muutaman vuoden takaisesta. Vanhinta ikäpolvea oli joulupäivän aterialla seurassamme enää toisen puolen isoukki. Onneksi uutta sukupolvea on jo yksi iloinen pikkumies, joka toi todellisen jouluilon kotiini tullessaan ja suuren onnen tunteen aina kun kohdataan.

Ihana on nähdä lapsenlapsen iloa tuovat leikit. Parhaimmat hetket syntyvät pienistä asioista. Käytiin tyttäreni vanhalla stigalla kelkkamässä. Pikkumiehen vanhemmat taisivat olla mäenlaskusta yhtä innoissaan kuin lapsensakin. Ensimmäistä tyttärenpoikaa kaitsevana olin minäkin mummin ominaisuudessa riemulla mukana.

Ulkoleikkien jälkeen tehtiin maja makkariin ja nautittiin leikkikahvit majan suojissa. Kaikein hauskinda lapsesta oli tulla majaan ja puikahtaa taas majasta ulos. Perinteiset jouluruoat kinkku, laatikot ja lohi maistuivat pyhinä ja mummin mansikkamustikkakiisseli oli pikkumiehen mieleen.

”Kiitavi aika vierähtävät vuodet miespolvet vaipuvat unholaan”, mietin aattona sytyttäessäni muistokynttilät omien vanhempieni haudalle. Muistan heitä lämmöllä muulloinkin kuin haudalla käydessäni, mutta joulun aikaan muistuvat mieleen myös omien vanhempien luomat joulunperinteet. Siihen aikaan neljän sisaruksen kanssa joulua vietäessä oli aikamoista huisketta.

Kun me sisarukset tulimme omien lastemme kanssa isovanhempien joulupöytään, oli koolla paljon rakkaita läheisiä.

Isäni tapasi huumorilla sanoakin: ”Iloa pitämässä pieni perhe.”

Uusi vuosi vaihtui kotikuusen tuiketta katsellessa, joka loisti kaunista valoaan pimeään vuodenaikaan.

Kodin ympärillä paukkuivat raketit, mutta tänä vuonna en lähtenyt ilotulitusta ihastelemaan. Polttelin kynttilöitä ja nautin lämmintä glögiä. Mietin läheisiäni ja menneitä sukupolvia ja ajan nopeaa kulkua.

Onnellisuus on mielentila. Myönteistä ajattelua kannattaa harjoitella. Se kannattelee elämässä. Muistetaan sanoa läheisille miten tärkeitä ja rakkaita he ovat. Annetaan Jeesuslapsen syntyä vuosi vuodelta omaan sisimpäämme. Onnea on olla osa perhettä ja sukua.

Koetetaan rakkautellisin ajatuksin ylittää maailman uutisareenoiden harmitukset.

Hyvää vuoden jatkoa uuden kesäkauden alkaessa.

Vanginsiippauspartio Jyskyjärvelle

Rukajärvi, jatkosota, vuosi 1943 syys-lokakuun vaihe, JR 10 Puustisen pataljoona

Teksti ja kuva: Jorma Haverinen

Tuomas Haverinen armeijassa

Tuomas Haverinen kertoo:

Koottiin vanginsiippauspartio päämääränä venäläisten rajajoukkojen tukikohta Jyskyjärvellä. Meitä oli vajaan joukkueen verran huimia nuorukaisia partioon lähdössä Rukajärven majoitusalueelta.

Mentiin ensin autokyydillä pohjoista kohti niin pitkälle kuin tietä riitti. Kävelen ylitettiin Tsirkka-Kemijoki Tahkokosken kohdalla. Siinä oli tukki-suma joen yli, jota pitkin päästiin yli. Ei tahtonut kengänvarret riittää, syystulva oli nostanut veden korkealle. Samaa ylityspaikkaa käyttivät myös venäläiset partioidessaan meidän selustassa Rukajärven-Lieksan huoltotien varressa.

Reissun oli määrä kestää 17 vuorokautta. Käveltiin kaksi vuorokautta läpi koskemattoman erämaan, yövyttiin kyllä kerran menomatkalla. Eipä siellä ollut vastaanulijoita eikä perään pyrkijöitä. Perillä meillä oli leiripaikka männikkökankaalla taivasalla, kymmenen kilometrin päässä Jyskyjärveltä. Ei alettu sinne asti kantamaan teltoja tai mitään muutakaan ylimääräistä roinaa. Makailtiin vain havuilla laavulla ja syötiin kuivamuonaa. Hyvin siellä sitten tarettiin, oli kyllä ihmeen lämpimät ilmat syys-lokakuun vaihteeksi.

Puolet miehistä oli kerrallaan käyttämässä tu-

ljoita autotien varressa. Meillä oli siinä sellainen nielu missä kytättiin. Lupa ei ollut ruveta tappelemaan eikä ammuskelemaan, vain yksi laukaus oli lupa ampua tarpeen tullen. Olin silloin mukana kun nähtiin, että Suomesta päin kävelee kaksi miestä, suomalaiset sotilaspuvut päällä ja suomalaiset aseet selässä. Arveltiin, että saattavat olla ryssiä, eihän täällä asti pitänyt olla muita suomalaisia kuin me. Laukaistiin kerran ja karjaistiin: Kädet ylös, pudotakaa aseenne. Tekivät työtä käskettyä. Olivat luulleet meitä kuitenkin omiksi miehiksi. Jälkeenpäin sanoiva, että jos he olisivat tienneet meidät suomalaisiksi, eivät olisi antautuneet niin helposti. Muuta eivät sanoneet, vaikka puhuivat suomea, eikä me alettu niitä sitten kuulustelemaankaan.

Viettiin ne sitten yksi tulille. Piti pistää miehet erilleen, alkoivat supatella keskenään, karkaaminen tietysti mielessä. Olivat ne meille tosi vihaisen näköisiä miehiä. Otettiin sitten aamulla yhteys pataljoonaan. Määräsivät neljä miestä, kaksi aina vankia kohti, tuomaan vangit lähimpään kenttävartioon Nuokkijärvelle.

Matkalla oli täytynt pitää pari metriä miesten väliä, että eivät pysty juttelemaan keskenään ja suunnittelemaan karkaamista. Vuorokauden oli matka kestänyt kenttävartioon, josta eri miehet veivät sitten divisioonan esikuntaan Kellovaaraan kuulusteltavaksi. Ei kuultu miesten kohtalosta jälkeenpäin mitään. Kyllähän se näiden suomalais-siviilien murhamiesten ja kiduttajien kohdalla tuomio oli aina se lopullinen. Jyskyjärveltä Kuhmoon päin Akonlahteen ja Miinoaan paljon kuljetut polut, joita pitkin nämä desantit kulkivat murha-, kidutus- ja vakoilureissuillaan.

Muita vankeja me ei sillä reissulla sitten saatuakaan. Reissun piti kestää 17 vuorokautta, mutta kun tuli syötyä sapuskat hieman etuajassa, niin kutsuivat meidät pois kolmea vuorokautta aikaisemmin. Paluumatkalla tultiin saman tukkisuman yli, mistä reissuun mentiinkin. Jäljistä päätellen ryssät olivat vahdanneet ylimenopaikalla ennen meidän paluuta. Päästiin kuitenkin sillä kerralla kotiin ilman tappioita.

Haveristen sukuseuran hallitus kokoontui marraskuussa Kuopiossa

Teksti ja kuva: Anu Piironen

Haveristen sukuseuran hallitus kokoontui Kuopiossa lauantaina 17.11.2018 uuden puheenjohtajan, Mauno Haverisen kutsusta. Varapuheenjohtaja Veikko Haverinen kertoi Haveristen Kirja II edistymisestä. Kokouksessa oli myös ideointia ja innovointia uusien jäsenten hankkimiseksi ja vanhojen jäsenten mielenkiinnon uudelleen herättämiseksi.

Haveristen sukuseuran kesäkokouksessa 2018 uudeksi puheenjohtajaksi valittu, Turussa vaikuttava Mauno Haverinen kutsui sukuseuran hallitusjäsenet koolle Kuopioon.

Hallitusjäsenistä paikalle pääsivät Haveristen Kirja II kirjaprojektille vapaa-aikaansa antava, laukaalainen varapuheenjohtaja Veikko Haverinen, kuhmolainen Martti Haverinen, leppävirtalainen Martta Haverinen ja vantaalainen Mari Haverinen.

Haveristen sukuseuran sihteerinä ja sukuseuran lehti Pyällyspuun päätoimittajana toimineen, kuopiolaisen Anu Piironen puheenjohtaja kutsui kertomaan myös Pyällyspuun asioista.

Kokous eteni Mauno Haverisen laatiman esityslistan mukaisessa työjärjestyksessä. Hallitus keskusteli kirjaprojektin edistymisestä, matkasuunnitelmista, materiaaleista ja muista sukuseuratoiminnan kehittämiseen ja jäsenhankintaan vaikuttavista asioista.

Sukuseuran hallitus Haveriset: Veikko, Martta, Mauno, Mari ja Martti Kuopiossa 2018.

Sukuseuran hallitus kokoontui Rantasalmella maaliskuussa

Teksti ja kuva: Terhi Haverinen

Vuoden 2019 ensimmäiseksi kokouspaikaksi puheenjohtaja Mauno Haverinen ehdotti Rantasalmella olevaa Hotel & Spa Resort Järvisydäntä, jonne niin etelästä kuin pohjoisesta tulevilla oli suunnilleen yhtä pitkä matka.

Lauantaina 30.3.2019 jokaisella osallistujalla oli siis takana aikainen herätys, mutta keskustelua käytiin siitä huolimatta vilkkaasti. Tällä kerralla osallistujakaarti oli miehinen, sillä paikalla olivat Mauno, Veikko, Martti ja Reino Haverinen. Maunon matkaseurana ollut Terhi Haverinen toimi kokouksen sihteerinä.

Kirjaprojektin osalta oltiin toiveikkaita, että kirja saataisiin jo kuluvana vuonna valmiiksi ja ns. joululahjamyyntiin, sillä kirjan valmistumisesta on tullut jo paljon kyselyjä. Nimitietoja sukukirjan II-osaa varten oli kokoukseen mennessä kerätty 14 441 kappaletta.

- Johonkin on laitettava stoppi. Olen miettinyt, että nimien keräys päättyy toukokuun aikana, kertoi varapuheenjohtaja Veikko Haverinen, joka on tehnyt valtavan urakan nimien keräämiseksi.

Kirjaprojektin eteneminen tiedonkeruun päätyttyä riippuu sukututkija FM Ari Kolehmaisen aika-tilausta.

Kokouksessa pohdittiin myös uusia varainhankintakeinoja, Pyällyspuu-lehden sisältöä sekä kesäjuhlien viettoon sopivia kohteita. Aiemmasta suunnitelmasta poiketen hallitus päätti, että vuosikokousta ei järjestetä sukuseuran matkan yhteydessä, vaan Kuhmon kamarimusiikkijuhlien kynnyksellä. Vuosikokouspaikaksi kaavailtiin Hyvinvointi Sampoa Kuhmossa.

Kokousta ennen ja sen jälkeen kokousväki ehti tutustua myös mielenkiintoiseen kokouspaikkaan ja sen moniin salonkeihin. Hotel & Spa Resort Järvisydämen yrittäjä Markus Heiskanen edustaa sukunsa yhdeksätoista sukupolvea kestikievarin pyörittäjänä. Paikan pitkä historia näkyi tunnelmallisessa, historiaa huokuvassa ja runsaassa sisustuksessa.

Veikko, Martti, Mauno ja Reino Hotel & Spa Resort Järvisydämen terassilla.

Haveristen sukukirjaprojekti

Teksti: Ari Kolehmainen

Haveristen uusi sukukirja on kokonaan itsenäinen uusi kirja, ei täydennetty painos ensimmäisestä Haveristen sukukirjasta. Sukukirjassa on nyt mukana myös sukutaulut nykypäivän Haverisiin asti, mutta myös sukututkimuksessa on menty paljon aiempaa syvemmälle. DNA-testit ovat ensinnäkin tulleet mukaan sukututkimuksen apuvälineeksi ja varmistuskeinoksi. Haveristen suvun mieslinjaisista jäsenistä otettujen DNA-testien avulla on saatu mm. jo selville, että Haveristen suvun juuret ovat perisavolaiset ja reitti Savoona on tullut aikanaan Karjalasta.

Sukukirja tulee sisältämään myös artikkeleja suvun historiasta ja myös yleisemmistä sukuun liittyvistä asioista, kuten sukunimistä, asutushistoriasta, elinkeinoista ja perheestä. Viimeisiä tietoja sukukirjaan otetaan vastaan suvun jäseniltä kevään 2019 aikana ja tämän jälkeen alkaa kirjan viimeinen viimeistelyvaihe. Sukukirjaan toivotaan saatavan mukaan kuvamateriaalia suvun jäseniltä.

Eränkäynti toimi pysyvän asutuksen tienraivaajana. Asumattomat salomaat olivat erämiesten nautinnassa jo kauan ennen vakinaista asutusta. Koskemattomien korprien keskellä sijainneet erämiesten metsäsaunat olivat ensimmäiset asutuksen edelläkävijät.

”Sitten tapahtui, että meitä alkoi kasvaa liian monta yhdelle tilalle, niin että emme voineet siinä enää elää. Sen vuoksi erosimme toisistamme ja rakensimme taloja takamaillemme.” Näin totesi-vat savolaiset kuningas Kustaa Vaasalle vuoden 1545 valituskirjelmässään. Savolainen kaskiviljely vaati suuria aloja ja väestöä alkoi 1500-luvun puolimaissa olla jo liikaa Etelä-Savon alueella. Suvuilla oli Pohjois-Savossa vanhoja eräsijojaan, joissa kalastettiin ja metsästettiin. Sukujen jäseniä oli alkanut jo ennen varsinaista kruunun tukemaa uudisasutusta muuttaa eräsijoilleen pysyvästi. Se ei kuitenkaan riittänyt: savolaiset levittäytyivät ja asuttivat 1500-luvun kuluessa kaskirukiinsa voimin Kainuun ja Keski-

Suomen, Pohjanmaan jokilatvat ja Keski-Ruotsin suomalaissuudet sekä saivat vahvan jalansijan myös Etelä-Pohjanmaan järvisuudella sekä Pohjois-Satakunnassa. 1600-luvulla asutusliike jatkui Pohjois-Karjalaan, Inkeriin, Koillismaalle ja Lappiin. Tämä näkyy tänäkin päivänä niin geneeissä kuin murteissa.

Sukukirja kertoo asiakirjalähteisiin perustuen yhden eteläsavolaisen suvun, Haveristen tarinan. Mitä Haveristen isälinjan DNA kertoo suvun alkujuurista? Mitkä ovat sukuhaarojen keskinäiset yhteydet? Kuinka Haveriset sijoittuvat ”sukujen kartalle”?

Johdanto geneettiseen sukututkimukseen

Haveristenkin suvun alkujuurien selvittämisessä isälinjaisilla DNA-testeillä on suuri merkitys. Niissä tapauksissa kun kirkolliset asiakirjalähteet ovat käytössä 1700–1800-luvuilta, on sukuhaarojen osalta hankalinta löytää yhteydet 1500–1600-lukujen aikana haarautuville sukulinjoille. Kirkolliset lähteetkin ovat paikoin puutteellisia. Sukujen varhaiset haarautumiset ovat monesti tapahtuneet myös ennen kirkollisten lähteiden aikaa. Tällöin tarvitaan tarkkaa tutkimusta muista lähteistä: henkikirjoista, maakirjoista, papinveroluetteloista,

kymmenysluetteloista, tuomiokirjoista jne. Näitä yhdistelemällä palapelin palaset monesti lokahtelevat kohdalleen. Silti aukkoja voi jäädä ja niiden paikkaamiseksi ja lisäksi perinteisen sukututkimuksen varmistamiseksi on viime vuosina tullut käyttöön DNA-avusteinen eli geneettinen sukututkimus.

DNA tuo uuden ulottuvuuden perinteiseen sukututkimukseen. DNA-testit ovat kuitenkin vain sukututkimuksen apuväline, eivätkä automaattisesti ”oikotie onneen”. Perinteinen asiakirjalähtöinen sukututkimus on edelleen pohjalla ja DNA-testien tehtävänä on varmistaa teorialaite tai kumota ne sekä

Sukukirjaan toivotaan saatavan mukaan kuvamateriaalia suvun jäseniltä.

auttaa asiakirjojen aukkojen paikkailussa.

Arviolta jo noin 20 000 suomalaista yksityishenkilöä ja lisäksi lukuisat sukuseurat ovat ottaneet DNA:n avuksi kun on selvitettävä sukunsa tai sukujensa geneettistä taustaa ja sukuhaarojen välistä suhteita. Monet vanhoihin tutkimuksiin perustuvat teoriat sukujen alkuperästä ja sukuhaarojen keskinäisistä suhteista ovat DNA:n avulla saaneet tarkennuksia ja myös hyvin paljon muutoksia. Ihminen voi erehtyä asiakirjojen tulkinnoissa, kirjurit ja papit ovat voineet tehdä virheitä ja aina ei biologinen isäkään ole se kuka asiakirjoihin on merkitty – DNA kertoo kuitenkin aina lahjomattoman totuuden. Sukuseurojen osalta DNA-testeistä käytökelpoisin on isälinjainen Y-kromosomin testi. Y-kromosomi periytyy aina isältä pojalle ja testeissä tutkitaan siinä tapahtuvia pieniä mutaatioita.

Ensimmäisenä DNA:ta sukututkimuksen apuna alkoivat käyttää ”tuntemattoman isälinjan” etsijät. Jos sukututkimus isälinjan osalta päättyy aviottomaan poikaan, joka on äitinsä nimellä, niin silloin isälinjan suvun selvittäminen on mahdollista, jos on testattavissa suoran mieslinjan jälkeläinen. Tarvitaan luonnollisesti sopivia verrokkeja muista suvuista, että oikea suku löytyy. Jos tuntematon isä on sukupolvissa lähellä, on isälinjan testiä vielä tärkeämpi autosomaalinen DNA-testi (ns. serkkutesti).

Y-kromosomin tutkimuksen vaatimuksena on luonnollisesti se, että testattavan on oltava mies, sillä vain miehillä on Y-kromosomi. Naisen sukupuolikromosomit ovat XX, kun miehillä ne ovat XY. Y-kromosomissa tapahtuu sopivasti mutaatioita sukupolvien aikana. Jokainen mutaatio on tapahtunut aina jossain sukupolvessa isän ja pojan välissä. DNA:ta voi käyttää myös äitilinjan (mitokondrion DNA) tutkimuksessa sekä autosomaalisen DNA:n ns. serkkutestissä.

Kun halutaan selvittää suvun eri haarojen mahdollisia sukulaisuuksia, on testattavien oltava suoraa mieslinjaa. Jos sukupolviketjussa on välissä yksikin nainen, niin isälinjan suku vaihtuu. Sukupolvien kuluessa kasvaa luonnollisesti myös riski siitä että joku isälinjaan kirjattu ei olekaan poikansa biologinen isä.

Jokainen mies kantaa Y-kromosomissaan kaikkea sitä tietoa mitä sukututkimusta varten tehtävissä DNA-testeissä tarvitaan. Jotta tuloksista saa mahdollisimman paljon irti, on oltava sopivaa

vertailupohjaa. Testit yleistyvät jatkuvasti ja siten kaikkien tulosten hyötykin kasvaa aikaa myöten.

Isälinjaisia DNA-testejä on kahta tyyppiä: markeripohjaiset STR-testit (Short Tandem Repeat) ja SNP-testit. DNA-tutkimus perustuu STR-markkereiden osalta mutaatioiden tarkasteluun. Mutaatiota voi kutsua ns. kopiointivirheeksi kun geeni kopioituu vanhemmalta lapselle. Toiset isälinjan testit ovat SNP-testejä (SNP = Singular Nucleotide Polymorphism) perusteella. Nämä ovat yksittäisten emästen muutoksia joiden avulla määritellään haploryhmä ja sen alaryhmät.

Suomalaiset ovat pääasiassa kolmea isälinjaista haploryhmää: N:ää, I:tä (I1) ja R:ää (R1a ja R1b). Yli 60 prosenttia suomalaisista, ja Itä-Suomessa jopa 80–90 prosenttia, kuuluu idästä tulleeseen N-haploryhmään.

Suomalaisiin N-haploneihin kuuluu monia alahaaroja joiden yhteinen kantaisä on lähes 5000 vuoden päässä. Luonnollisesti isälinjoja on tullut nykyisen Suomen alueelle monissa eri aalloissa ja eri suunnista. DNA-tutkimukset tulevat auttamaan myös Suomen asutushistorian selvittämisessä. I1-haploryhmän osuus koko Suomen väestössä on vajaan 30 %:n luokkaa. Se on levinnyt Skandinaviasta Suomeen ja on yleinen erityisesti Länsi-Suomessa. Myös Savon alueella ja Karjalassa on vanhoja I1-haploryhmään kuuluvia sukuja.

R1a ja R1b ovat yleisiä laajalti Euroopassa ja Suomessa näiden kahden, toisilleen varsin kaukaaisen, ryhmän osuus on noin 10 %. Muut isälinjaiset haploryhmät ovat Suomessa suhteellisen marginaalisia, joskin niitäkin on, mutta ne ovat pääosin myöhemmin tulleita.

Pelkkä isälinja antaa tietenkin suvusta ja perimästämme varsin suppean kuvan, kun esivanhempiemme määrä kaksinkertaistuu joka sukupolvessa. Samat haploryhmät voivat kuitenkin toistua lukuisia kertoja eri sukulinjoissamme. Toisaalta myös esivanhempainkatoa alkaa tulla sitä enemmän mitä kauemmas sukupolvissa mennään. Näin samat perintöaineokset voivat toistuaakin. Silti on syytä muistaa: kovin paljoa nykymiehillä ei ole Y-kromosomin lisäksi enää 1500-luvun suoran isälinjan esi-isän perimää. Isälinjan osuus koko perimästä on häviävän pieni kun mennään vaikkapa 15 sukupolven päähän. Sieltä sukunimi silti usein periytyy ja sukunimi määrittää monesti myös vahvasti identiteettiä.

In memoriam Iris Palosaari

Rakkaamme äiti ja ämmi

Iris Ilona
PALOSAARI

s. 25.3.1932 Turku
k. 4.2.2019 Kittilä

*Hän
joka on lähtenyt kauas
on kaikkein lähimpänä.
Hän
jonka ääni on hiljaisuutta
puhuu meidän äänemme läpi.*

Kiittäen ja rakkaudella muistaen
Armas
Maljaleena perheineen
Päiviikki perheineen
Jouni Perheineen
sukulaiset
lukuisat ystävät

En ole kuollut, siirryin elämään.
Iris

Ystävällisenä kutsuna ilmoitamme. Tervetuloa äidin siunaustilaisuuteen
Leville Marian kappeliin lauantaina 23.2019 kello 12.00,
jonka jälkeen henkimaailman siirtymisen juhlaan Hullu Poro Areenalle.
Iriksen toiveesta ei surupukua. Kukkatervehdysten sijaan
Iriksen muistoa voi kunnioittaa tukemalla
Henkisen kasvun muistorahastoa FI 07 5641 0820 0893 36.
Uuran laskemme 16.6.2019

Levin maisemia kesällä 2017 (kuvaaja Mauno Haverinen)

Syntymäpäiviä

Ritva Vataja, kuhmolaisen Juuso Haverisen veljentyttö on käynyt tervehtimässä setäänsä:

- Juuso on tässä lukemassa lehteä, Hyvinvointi Sammon päiväsalissa. Pirteä mies on täyttänyt 97 vuotta 16. huhtikuuta 2019.

Rovasti Pentti Haverinen täytti 70 vuotta 2.4. 2019 Luhangassa. Merkkipäiväänsä hän vietti perhepiirissä.

Vuokko Kalmari-Haverinen täyttää 70 vuotta 2.6.2019 Luhangassa. Juhlii perhepiirissä.

Elsa Niemi os. Haverinen täyttää 80 vuotta 8.5.2019 Pyhäsalmeilla. Juhlii perheen ja lähisukulaisten kanssa.

Kastettu

Agneta Maria Haverisen jälkeläisiin on saatu uusi, potra poikavauva, kun Minna os. Töry ja Pasi Lyytinen saivat toisen lapsensa 23.12.2018.

Lapsi kastettiin 10.2.2019 ja hän sai nimekseen Topi Jouni Jalmari.

Tiedon lähetti vanhempien luvalla lapsen isoisoitāti Eeva Töry.

Kuva: Anu Piironen

Syntynyt

Elina Haveriselle ja Miikka Peltoselle syntyi 9.2.2019 poikavauva.

Timoniemellä, Kotakankaalla asuville Alpo ja Helena Haveriselle poikavauva on ensimmäinen lapsenlapsi.

Kuva: Elina Haverinen

Onnea

Vuokko ja Pentti Haverisen vävy sosionomi-diakoni, teol.maisteri Miika Kallio vihittää papiksi Lapuan tuomiokirkossa helatorstaina 30.5.2019 klo 10. Hänen ensimmäinen työpaikkansa on Mustasaaren suomalainen seurakunta, Vaasan kupeessa.

Vuokko ja Pentti Haverisen vanhin lapsenlapsi, tyttärenpoika Jalmari Jussila valmistuu ylioppilaaksi Resson lukiossa Helsingissä 1.6.2019.

Terveystieteiden tohtori Eeva Töyry täyttää 80 vuotta

Lapsuusajan viisihenkinen perhe selvisi 1939 Sortavalan pommituksesta

Teksti ja henkilökuvaa Anu Piironen.
Akvarellit, lisäkuvat ja kirjalähde EevaTöyry.

Eeva Töyry harrastaa eläkepäivien iloksi myös akvarellimaalausta.

Eeva Töyryn kirjoittama kirja, Aino ja Taavi Töyryn perheen tarina ilmestyi 2010. Kirja kertoo Eevan ja hänen sisarustensa muistoja lapsuusperheen elämän ajalta Sortavalasta ja ennenkaikkea Kuopista.

Akvarellimaalaus, keramiikan tekeminen ja kirjansidonta ovat sukututkimuksen ohella eläkkeellä olevan Eevan rakkaita harrastuksia.

Rakkaita ovat myös jo edesmenneiden sisarusten Osmo Töyryn ja Pirkko Laakson lapset ja heidän lastenlapsensa, joita Eeva Töyry käy tädin ja isotädin ominaisuudessa tervehtimässä.

Kännykkäkamera on aikaansa seuraavan Eeva-leidin vakiovaruste kaikissa menoissa. Suvun nuo-

rimmatkin Eeva Töyry on ikuistanut kännykkänsä albumeihin.

Suvun kuulumisten vaihto käy kätevästi facebookissa ja whatsappissa.

Sairaalatutkija Eeva Töyry syntyi Sortavalan Loplolan kylässä 15.6.1939, Aino ja Taavi Töyryn kuopuksena.

Töyryillä oli jo ennen Eevaa kaksi lasta. Sortavalassa 1928 ja 1933 syntyneet lapset, Osmo ja Pirkko.

Eeva Töyry kertoo, että Jumalan siunaus ja varjelus on ollut läsnä perheen elämässä.

Aino, Pirkko, Osmo, Eeva ja Taavi Töyry perhekuvassa 1940-luvulla.

Perheen isä Taavi Töyry oli syntynyt Artjärvelä 1887 ja äiti Aino os. Pöllänen Kerimäellä 1900. Töyryt lähtivät Sortavalaan isä Taavin työn myötä, jolla oli valtion virkaura rehumestarina Muonavarikko 3:ssa.

Töyryjen Sortavalan kodit tuhoutuivat talvisodassa.

Sodan invalidisoiman, pommin vammauttaman, selkärankamurtuman saaneen Ainon ja sodassa olleen Taavi Töyryn lapset joutuivat lastenkotiin.

Isommat saivat palata kotiin aikaisemmin, mutta Eeva-vauva oli lastenkodissa puoli vuotta.

Äiti Aino ei saanut vartalokipsin vuoksi hoitaa vauvaansa.

Töyryt muuttivat Oulun ja Siilinjärven kautta Kuopioon.

Haveristen sukuun Eeva Töyryn äiti, Aino Töyry liittyy oman äitinsä Agda (Agneta) Maria Haverisen kautta, joka oli Eeva Töyryn ja hänen sisaruksiensa mummo.

Aino Töyry tyttärensä Eeva Töyryn seurassa.

Kerimäkeläisen Agda Maria Hawerisen äiti oli Anna Maria Haverinen ja isä, Erik Hawerinen.

Eeva Töyry sisarineen on muistellut mummoa: ”Agda Maria oli kaksinkertainen Hawerinen”.

Hän avioitui Optatus Pölläsen kanssa 1888 ja he saivat 7 tytärtä ja 2 poikaa.

Eeva Töyry oli 6 kuukauden ikäinen 1939, kun pommi osui heidän kotiinsa Sortavalassa.

Aino Töyry on kertonut pommituksesta Pyällyspuu-artikkelissa ja Eeva Töyryn kirjassa.

”Tuli kotiimmekin täysosuma, juuri siihen missä viisihenkinen perhe lauluinensa kyyhötti. Sohva jossa kaksi lastani istui tuhoutui, puolivuotias lapsi oli vaunuissa, vaunut pirstoutuivat. Montusta, pirstaleiden seasta nousi kaksi lapsistani, naarmuita. Samoin ei puolivuotiaalla eikä miehellän ikään ollut pienintäkään naarmua. Niin oli Jumala varjellut omansa. Minusta tuli sodan aikana invalidi, mutta se on asia erikseen.”

Eeva Töyryn vanhemmat rakensivat Tupatielle, Kuopion Niiralaan omakotitalon 1940-41. Pohjolankadulle he muuttivat 1958 ja Puijonlaaksoon 1972.

Lapsuuskodin pihassa Tupatie Viitosen puutarhassa ovat kasvaneet hyötykasvit ja kaikki mahdolliset puutarhakukat. Lompaita, pässiä, possuja ja kaneja kotipihalla on myös hellitty.

Sairaalatutkija Eeva Töyry on 11 vuotta teologiveljeään ja 6 vuotta opettajasiskoaan nuorempi. Vanhemmat ja molemmat sisarukset ovat jo edesmenneitä. Eeva Töyry on Sortavalan pommituksesta selvinneestä viisikosta enää jäljellä.

Kansakoulua Eeva kävi Valkeisen koulussa Kuopiossa, joka on nykyiseltä nimeltään Niiralan koulu.

”Valkeisen koulussa kävin 4 luokkaa. Tipulassa keskikoulun, lukion ja ylioppilastutkinnon 1960. Valmistuin sairaanhoitajaksi 1963 ja aloitin työt Kuopion keskussairaalan silmätautien osastolla.”

Hän on työskennellyt vastaavalla osastolla myös Pohjois-Karjalan keskussairaalassa Joensuussa. Sairaanhoitaja Eevaa tarvittiin myöhemmin Suomenjoen sairausvakuutustoimistossa.

Kuopion kotisairaanhoitokeskuksessa hän aloitti opiskeltuaan terveydenhoitajaksi Jyväskylässä. Kuopion kor-

keakoulun valmistuttua Eeva Töyry suoritti myös hallinnollisia koulutuksia. Sairaalatutkijan virka avautui Töyrylle 1981.

”Teknisen puolen töiden kartoituksesta ja organisaatiokaaviosta tekniset saivat paljon tietoa työstään. Halusin myös tehdä raportit kaikesta. Sairaanhoitajaliiton kanssa tehtiin leikkaussalisuunnitelma. Mikä osasto saisi minkäkin salin, henkilökunnan määrä ja paikkajako.”

Terveydenhuollon maisteriksi Eeva Töyry valmistui Kuopion yliopiston hoitotieteen laitokselta 1993.

Töyryn opiskelu ja tiedonjano ei päättynyt maisteriopintoihin. Kuopion yliopistollisen sairaalan Tutkimusyksikön sairaalatutkija, thm Eeva Töyry teki väitöskirjansa aiheesta, Ihmisläheinen hoito erikoissairaanhoitossa-Mittarin kehittäminen.

Hänen vastaväittäjänään toimi Maija Hentinen ja kustoksena Katri Vehviläinen-Julkunen.

Mittari on kehitetty moniammatillisen erikoissairaanhoitolaadun arviointiin.

Eeva Töyry hymyilee kertoen jääneensä tohtoriväitöksen jälkeen 2001 ansaitulle eläkkeelle. Hän luennoi väitöksen jälkeen vielä pari vuotta ja alkoi sitten keskittymään sukututkimukseen.

Hän oli vuosikausia Haveristen sukuseuran hallituksessa.

Sukututkimusjulkaisujen lisäksi häneltä on ilmestynyt tieteellisiä artikkeleita työhön ja tutkimusalaan liittyvissä tiedejulkaisuissa.

Eeva Töyry tutkii elämäänsä liittyviä Töyry, Haverinen, Pöllänen, Wilenius sukuja ja maalaa akvarelleja.

Hedelmäkaku

Eeva Töyryn reseptillä

Pohja:

1 prk rahkaa (laktoositon)
2-3 kananmunaa
3 tl peruna- tai maissijauhoja

Paistetaan 10-15 minuuttia, niin että pohja hyytyy, saa vähän väriä ja kupruilee.

Hyydyke:

Coctail-hedelmät valutetaan siivilässä ja kaadetaan jäähtyneelle pohjalle. Lisäksi voi laittaa ananasta tai marjoja.

Kattilassa olevaan hedelmämehuun liotetaan 4-5 liivatelehteä (pussissa olevan ohjeen mukaan) ja seos kaadetaan hedelmien päälle ja laitetaan jääkaapin ylähyllylle pari tunniksi.

Hyvää!

Marja antaa aikaa kuvataiteelle

Teksti: Anu Piironen
Akvarellit: Marja Varis

Marja Varis os. Haverinen on syntynyt Nurmeksen Saramolla. Hän opiskeli Turun ammattikoulussa 1974-77 ja on osallistunut taidekursseille. Käyden lukuisilla taidekursseilla 1970-80-luvuilla. Hän taiteilee, tekee käsitöitä ja asuu miehensä Jarin kanssa. Sisustaa, kaunistaa kotia ja puutarhaa vuodenaikojen ja juhlien innostamana.

Tytär Sirpa on aikuistunut ja muuttanut elämään omaa elämäänsä. Marjallakin opiskelut, perhe- ja työelämä on vienyt vapaa-ajan harrastuksista paljon aikaa. Kivoille harrastuksille sitä on kuitenkin myös löydettävä. Kotona ja käydessään lomailmassa lapsuusmaisissaan alkavat Marjan pensselit ja kynät luoda taidetta.

Näihin teoksiin hän on loihittanut maaseudun maisemia. Realismia edustavat akvarellimaalaukset ovat herkkäsävyisiä. Marja Variksen kesämaisemat ovat nyt katsottavissa Haveristen sukuseuran Pyällyspuun kevätlehdessä ja myöhemmin myös kotisivuilla internetissä.

Kuva maalta ja Vene ovat Marja Variksen maalaamia akvarelleja.

Meeri Johanna Kärnä os. Pulkkinen

Teksti ja kuvat: Antero Kärnä kotialbumi

Meeri syntyi 2.2.1938, kolmekymmentäluvun nuorena itsenäisessä Suomessa, Kuhmossa. Lapsuutensa hän vietti Lammasperän kylässä, Väliaho nimisessä talossa, onnen ja rauhan oloissa. Tulihan siihen pian talvi- ja jatkosodat, evakossakäynnit ja kaiken alusta aloittamiset, halusit tai et. Siitä se elämä taas alkoi.

Meeri kävi rippikoulun, kansakoulun ja opiskeli Nurmeksen kansanopistossa. Sen jälkeen hän osailikin työelämään, palvelutehtäviin lähinnä Kuhmoon.

Elämäntyönsä Meeri teki maatilan emäntänä ja kouluttautuipa hän siinä ohessa kotiaavustajan tehtäviin. Eläkkeelle hän pääsi myöhemmin kotiaavustajan työstä. Työtä hän teki paljon, mutta senhän me jo tiedämmekin.

Meeri oli naimisissa Sepon kanssa ja heille syntyvät: Auvo, Antero, Anssi ja Jaana. Meeri teki uhrautuvaisen ja ehkä raskaankin duunin olemalla miehensä omaishoitajana tämän kuolemaan saakka. Kunnes kuolema heidät erotti.

Meeri on ollut kätevä käsistään ja tehnyt käsitöitä. Hän on neulonut puseroita, lapasia, sukkiä ja erilaisia kauniita villapaitoja. Hän on kutonut mattoja, raanuja ja ryijyjä. Pajutyöt ja erilaisten luonnonmateriaalien yhdistäminen häneltä onnistuu myös.

Meeri on myös musikaalinen. Hän on aikojen saatossa laulanut erilaisissa kuoroissa, laulattanut lapsia pyhäkouluissa. Kuorojen tekemät esiintymiskeikat muilla paikkakunnilla, lienevät olleet hänelle mieleen.

Meeri-äiti osaa soittaa viulua, pianoa ja harmoonia. Käsitykseni mukaan hän osaa lukea nuotteja. Mene ja tiedä.

Meeri aloitti maalausharrastuksen noin 20 vuotta sitten ja on kehittynyt siinä. Lukuisat ovat ne tyylikkää taulut, joita on ripustettuina ihmisten kodeissa. Meerillä on ollut taidenäyttelyitä ja onpa hän myynytkin taulujaan, niitä haluaville.

Meeri on pukeutunut aina tyylikkäästi. Puhdas-

ta ja ehjää on aina vähintään pitänyt olla. Uusia vaatteita hän on hankkinut aina kun siltä on tuntunut. Kuvassa Meeri -50 luvulla tummassa iltapuvussa, Lady in black. Kuva voisi aivan hyvin olla vaikka Stockmannin vaatekuvastosta tai Cosmopolitan lehden artikkelista: Mikä nyt on in.

Meerillä ovat myös 2000-luvun laitteet. Hänellä on tietokone, matkapuhelin ja laittoipa hän itselleen myös Huawei älykännykän. Voi sitä opettelu tuskaa. Siinä lienee harjoittelemista loppuiäksi.

Meeri on ollut ikänsä suhteellisen hyvässä kunnossa. Pahempia sairauksia ei ole tainnut olla ja liikuntakyky on säilynyt melko hyvin. Nyt hänellä on rollaattori. Sillä on hyvä kuljettaja ostokset lähikaupasta.

Meeri, äitimme täytti 80 vuotta 2.2.2018 ja järjesti mahtavat juhlat Nurmeksen Bomballa, kylpylähotellissa.

Päivän hän oli kylpylässä ja illaksi hän oli kutsunut lapsensa, lähisukulaisia ja tuttaviaan illan juhlaan. Tarjoilut olivat hyvät ja parasta pöytään periaatteella. Muisteltiin menneitä aikoja, tuonpuoleisiin jo siirtyneitä rakkaita, pidettiin puheita. Itseoppineet kansantaiteilijat soittivat ja lauloivat hienoja kappaleita. Ilta oli täydellinen.

Illan juhlasta Meerin oli varmaan kiva vetäytyä hotellihuoneeseen ja nukkua seuraavalle alkavalle vuosikymmenelle, hotellin sängyssä. Elämä jatkuu ja sitä rataa.

Me lapset: Auvo, Antero, Anssi ja Jaana perheinemme toivotamme Meerille, äidillemme iloista ja rohkeaa mieltä, kuin myös Jumalan siunausta.

Hirvenmetsästystä 1930-luvulla

Teksti ja kuva: Jorma Haverinen

Kantolan Eemeli 75-vuotiaana

Henkilöistä:

Reporinteen ja Leppilän Huotarit ovat Haveristen sukua Levävaaran Tuomas Haverisen kautta. Joel Kyllönen oli Tuomas Haverisen appiukko ja kertomuksen kirjoittajan ukki äidin puolelta.

Eemeli Haverinen (s.1892), Vikke Kettunen suunnilleen saman ikäinen.

Kertomuksen olen laatinut isäni Tuomas Haverisen muistelmien pohjalta ja perustuu tositapahtumiin. Tapahtumat sijoittuvat 1930-luvun alkuun Timoniemen kylälle, Rekulanvaaran ja Leppilän talojen tienoille. Vuodenaika oli huhtikuu.

Tapahtumat saivat alkunsa siitä, kun hiukan yli 10 vuoden ikäinen Tuomas-poika oli mäenlaskussa Kantolan rinteessä. Hän huomasi hirven jäljet silloisella hevostiellä. Eipä aikaakaan, kun kolme miestä hiihti pohjoisesta tietä pitkin kiväärit olalla hirvenjalkia seurailleen, suunta kirkonkylää kohti.

Myöhemmin tiedettiin miesten olleen vuosankalaisia. Tuomas hiihti miesten luokse ja kysyi: ”Mitä miehie työ outta ja mitteä työ teällä hiihättä”?

Joku miehistä vastasi: ”Mitteä se sulle kuuluu, käö kahtomassa kirkon kirjosta”! Tuomas hiihteli siitä kotiinsa ja kertoi kuulemastaan ja näkemästään isälleen Eemelille.

Ilta alkoi jo hämärtää, kun Tuomas ja muu talon väki huomasivat ikkunasta samojen miesten hiihtävän Riihivaaaran (Pihlajavaaran) rinnettä takaisinpäin omia jälkiään. Silloin Eemeli sylkäisi pitkän

pikanellisyljen suustaan ja suuntasi kiireesti naapuriinsa Vikke Kettusen luo Antinahoon.

Kuultuaan havainnoista Vikke taitavana ja innokkaana metsämiehenä veti omat johtopäätöksensä asiasta ja alkoi koota porukkaa. Koolle saatiin lähitaloista kolme miestä. Vikke, Eemeli, sekä Onnelan talon renki Antti Väisänen. Tuomas kuunteli tarkkaavaisena miesten suunnitelmia ja pisti mieleensä tapahtumien kulun, jääden halon tekoon rannakasalle kotiinsa.

Kolmen aikoihin aamuyöllä, yöpakkasen tehtyä hyvän hiihtokelin, porukka lähti hirven jäljille suojeluskuntakiväärit olalla. Suojeluskunnan kivääreitähän oli kylillä ennen sotia, ampumarjoittelua varten, mahdollisen sodan varalta. Muita sopivia aseita ei ilmeisesti ollut käytettävissä.

Jäljitettyään hirveä jonkin aikaa, Vikelle tuli kova jano ja hän meni Leppilään vettä juomaan, muun porukan seuratessa mukana. Varmaankin talon väki pääsi pian perille miesten touhuista, koskapa Leppilän isäntä Kalle otti Viken kiväärin, läksi hirven jäljille ja löysi sen melko heti makamasta, ampuen sen siihen paikkaan.

Liekö vuosankalaisia arveluttanut talojen läheisyys, vai kelin muuttuminen upottavaksi vuoskakeliksi, koskapa olivat jättäneet ajon kesken ja kääntyneet takaisin kotikonnuilleen. Hirvi oli kuitenkin ollut niin väsynyt pitkästä jäljityksestä, että oli jäänyt makuulle heti Leppilän aidan taakse.

Tuomaalla ei ollut muistikuvaa siitä mihin aikaan aamusta porukka palasi koteihinsa, mutta lihat olivat jääneet joka tapauksessa jakamatta ja olivat piilotettuna Leppilän talon tanhuan lehtikerppujen alle.

Myöhemmin samana päivänä Vikke meni Leppilään, lainasi hevosen, jolla toi lihat Antinahoon ja piilotti lihat heinäkasalle navetan seinän viereen.

Viken ajaessa lihakuorman kanssa, sattui Reporinteen Kaisa hiihtelemään hevostiellä ja tunnisti hevosen Leppilän hevoseksi. Kertoili myöhemmin näkemästään: ”Vikke kun ajo Leppilän hevosella niin kovalla vaohilla, jotta saavin korvat vaen vilisi”.

Vikke Kettusen erätaidoista kertoo tarina hänen vielä asuessa Saunajärven Losovaaralla. Vikke oli muun porukan kanssa menossa pääsiäiskirkolle ja muutenkin asioimaan. Ennen Vetkon taloa he huomasivat tuoreet hirven jäljet. Vikke heittäytyi sairaksi, sanoen, että hän ei kyllä pysty jatkamaan

matkaa. Meni Joel Kyllösen luo Vetkoon. Otti mukaansa isännän ja kiväärin talosta ja läksivät kiireen vilkkaa hirven jäljille. Eikä siinä mennyt aikaakaan, kun saivat hirven kaadettua. Hirvi kaatui kuitenkin jollekin järvelle, eikä se heidän mielestään ollut oikein hyvä, mutta ei siitä koitunut sen kummempaa vahinkoakaan.

Kymmenien vuosien päästä Joelin käydessä Kantolassa vävynsä Tuomaan luona kyläilemässä, hän muisteli tapauksesta, että oli ollut Viken kanssa hirtvikisassa.

Sattuipa että Sylväjän kylällä eräs Aukusti Juntunen, olisiko ollut huomenvirtsaa heittämässä, kuuli aamuisen laukauksen ja hiihti kiireen vilkkaa sanan vientiin poliisille. Siihen aikaan oli ilmiantopalkkiona viisikymmentä markkaa, jos ilmiantaja vei virkakunnan kaadetun hirven suolille. Jälkeenpäin kylällä naureskeltiin, että saikohan Aukusti edes hiihtopalkkaa.

Poliisit tulivat kuitenkin viivyttelämättä Leppilään ja alkoivat kysellä laukauksesta Hannalta, vanhaltapiialta.

Hanna vastasi: ”Kalle varista ampu vaen. En minä tiijä ampuko se mittää muuta”.

Kallen ja Arvin poliisit veivät kuitenkin menessään putkaan. Kallea ja Arvia poliisit pitivät putkassa viitisen päivää. Kuulustelussa Arvi ei puhunut koko aikana mitään. Poliisit olivat valitelleet, että onkohan tuo mies kuuro vai mykkä, kun se ei ala puhumaan mitään. Kysyivätpä he Arviltä mitä tahansa, niin hän ei puhunut mitään. Kalle taas puhui, mutta ihan muista asioista kuin hirvenkaatoon liittyvistä.

Tuomas seuraili tapahtumia tarkkana koko ajan ensin kotonaan ja sitten Antinahossa. Eipä aikaakaan kun Vikke huomasi, että pihaan ajaa karauttaa hevosella kaksi poliisia iso koira mukanaan. Vaimolla oli juuri lihakattila kiehumassa hellalla. Vikke komensi viemään lihakattilan äkkiä kamarisiin peiton alle piiloon ja tytön istumaan kattilan päälle. Poliisit tulivat pirttiin koira mukanaan, joka alkoi äkäisenä haukkumaan ja riehumaan, ilmeisesti lihan tuoksulle. Lapset alkoivat parkumaan peloissaan. Tyttö lihakattilan päällä valitti, että ”pe***settä polttaa, pe***settä polttaa”. Silloin Vikke tempaisi jostain pistoolin käteensä ja karjaisi:

”Jos että äkkie vie tuota koeroa ulos, minä ammun sen. Pelottelloo vielä penskat hermoheikoksi”.

Poliisit perääntyivät kiireesti ulos koirineen ja häipyivät sinne mistä tulivatkin. Hirven lihat olivat koko ajan piilossa heinien alla navetan seinän vieressä ja poliisien hevonen söi näitä heiniä koko ajan minkä poliisit viipyivät talossa. Kantolassa poliisit eivät käyneet kyselemässä asiasta, eivätkä käyneet kylälläkään sen koommin tutkimassa tapausta.

Kantolassa hirven lihoja säilytettiin lattian alla olevassa kellarissa, jonne pääsi lattiassa olevan luukun kautta. Hirven lihat olivat vanhan hirven harvasyistä lihaa, tapausta, kuin olisi tulitikkuausia purkanut. Tarpeeseen ne kuitenkin menivät, sillä Antinahossa oli lapsia kymmenkunta ja Kantolassa melkoinen katras jo siihen aikaan. Lihvoja riitti syötäväksi pitkälle kesään saakka.

Sattuipa sitten myöhemmin kevättalvella, että Tuomaan äiti Johanna meni naapuriinsa Riihivaaaraan ompelamaan, koska kotona ei ollut ompelukonetta. Tuomas meni myös mukaan seuraillemaan kylän tapahtumia.

Siihen ajeli kirkonkylältä ammattimainen kyytimies, sen ajan hevostaksi Pekka Kinnunen, reessä metsänhoitaja Theman, sekä joku toinen metsähallituksen herra. Pysäyttivät hevosen pihaan ja kysyivät Tuomaalta:

-”Kenen poeka sinä out”?

”Kantolan poeka minä oun”, vastasi Tuomas.

-”No mitä sinä teällä tiet”?

”Kylässä minä teällä vaen oun, kun ei kotonakkaa aeka kulu”.

-”Lähe kottiisi, peäset kyyvissä”.

”En minä lähe, peäsen minä suksilla itekki”.

-”Tulehan vaen tänne. Laetetaan sukset rekkeen ja tule itekki tänne keskelle istummaan”.

Tuomas lähtee mukaan, mutta menee kuitenkin vain reen kannoille seisomaan. Lähtevät liikkeelle ja herrat alkavat heti kyselemään hirven kaadosta.

Tuomas oli kuitenkin koulutettu vastaamaan,

että en tiedä, jos joku kyselee asiasta. Aina kun herrat kysyivät jotakin, Tuomas vastasi: ”En tiijä”.

Kysyivätpä herrat mitä tahansa, vastaus oli aina sama: ”En tiijä”.

Tultuaan Kantolan tien haaraan herrat sanoivat äreissään: ”Kyllä sinä jo tästä ossoat kottiisi”.

Kerran taas Eemeli tuli heiniä hakemasta hevosella, kun vastaan ajeli porolla joku metsähallituksen herra virkamatkallaan. Tämä oli tempaissut suitset Eemeliltä ja karjaissut: ”Missä hirvenlihat on”?

Eemeli otti heinähangon käsiinsä ja tokaisi: ”Nyt äkkie suitet tänne, tae minä pistän sinut hangolla tänne kuorman peälle”.

Niinpä herra joutui luovuttamaan suitset takaisin.

Metsähallituksen herroilla oli herne nenässä vielä vuosikausien päästä. Isäntien kysellessä polttopuulupia metsähallituksen savottajäteistä, oli vastaus kylmäkiskoinen:

”Mänkeä tappamaan hirvie”.

Eikä lupaa herunut, sinne jäivät tyveykset, latvukset ja lahopuut metsään mätänemään.

Meni vuosia, ennen kuin lupa heltisi ennen sotia. Metsähallituksen virkamiehillä oli siihen aikaan suuri valta metsästyksen valvonnassa ja valtion metsien käytön suhteen. Varsinkin metsänhoitaja Theman käytti valtaa surutta.

Hirven nahkaa piiloteltiin ja siirreltiin paikasta toiseen. Lopulta se päätyi Kantolan niitylatoon Kortepuron varteen. Sieltä se oli aikaa myöten kulkeutunut Reporinteelle, jossa se vuosituhannen vaihteessa toimi norjanharmaan, Rolle-koiran kopissa makuualustana siinä uskossa, että Rollesta tulisi sen avulla hyvä hirvenhaukkuja. Ei tullut.

Ahkerasti Rolle kyllä kuljetti hirven koipia metsästyseuran majalta kotiinsa. Oli kai tyytyväinen siihen saaliiseen.

Eskil Haverisen tarina

Teksti: Vickie Haveri Grahek, Eskil Haverisen lapsenlapsi

Suomennos: Terhi Haverinen

Johdanto: Mauno Haverinen

Kuvat: Vickie Haveri Grahekin perhealbumi

Eskil Haverinen, jonka kutsumanimi oli Esko, kuuluu Kuhmon siniseen sukuhaaraan. Eskon vanhemmat Lovisa ja Tobias olivat siirtyneet Lentua 24 Hentula (nyk. Lotvola) asuinpaikasta eri vaiheiden kautta Hirvelänkylän Kivelänvaaralle, josta hankkivat itselleen tilan, jonka nimi oli Kivelä. Ajat olivat tiukat ja perimätiedon mukaan kukin lapsista lähti tahoilleen elämää rakentamaan. Taloa jäi pitämään Eskon vanhin veli Johan (Jussi, Juho). Eskon pojista ainakin yksi on käynyt Amerikasta Kivelän maisemissa vierailmassa.

Esko (alun perin Eskil) Haverinen syntyi 9. tammikuuta 1873 Kuhmossa. Hänen vanhempansa olivat Lovisa Polvinen, 37 vuotta ja Tobias Haverinen, 43 vuotta. Hänet kastettiin 26. tammikuuta 1873 Lentualla Kuhmossa. Suomessa elettiin tuolloin vaikeita aikoja, työtä ja ruokaa oli niukalti. Esko päätti lähteä rakastamastaan maasta Amerikkaan. Kukaan serkuistani tai veljistäni ei tiedä tarkkaa ajankohtaa, jolloin Esko muutti Suomesta. Vuosien 1910 ja 1930 väestönlaskennassa on merkitty, että hän saapui vuonna 1893, mutta vuoden 1920 väestönlaskennassa saapumisajankohdaksi on merkitty vuosi 1888.

Yhdysvaltojen kaupunkirekisterien mukaan vuonna 1900 Esko asui osoitteessa 241 E Granite Street, Butte, Montana. Hänen ammattinsa oli kaivostyöläinen. Montanan lähistöllä oli lukuisia kaivoksia, joissa louhittiin kuparia, hopeaa ja kultaa. Kaivoksille tuli työntekijöitä Irlannista, Libanonista, Suomesta, Kanadasta, Itävallasta, Italiasta, Kiinasta, Montenegrosta, Meksikosta sekä monista muista maista. Asuinympäristössä, missä eri kulttuurit sekoittuivat, nuoret miehet muodostivat jengejä suojellakseen asuinalueitaan. Butte oli yksi suurimmista kaupungeista Chicagon ja San Fransiscon välillä. Kaikkien kaivostyöläisten mielestä se oli tunnettu yhtenä lännen viltimpänä kaupunkina.

Kaivoksissa oli huonot työolot. Maan alla olevissa louhoksissa oli tulipaloja, sortumia, räjähdyksiä ja myrkyllisiä kaasuja. Vuosina 1900-1909

aikana 70 miestä kuoli kaivoksilla. Vuonna 1905 Buttessa oli maailman suurin teollisuustyöntekijöiden keskittymä. Siellä mm. perustettiin Läntinen kaivostyöntekijöiden yhdistys. Työntekijäliitot muodostivat väkivaltaisia lakkoja, joihin yritykset vastasivat julmalla tavalla ampumalla lakkoilijoita.

Suomalaiset siirtolaiset asuivat Buttessa omassa yhteisössään, jonka nimi oli Finn Town. Se sijaitsi Butten itäosassa. Alue oli Arizona Streetin itäpuolella ja siellä olevien katujen nimiä olivat mm. Granite, Broadway ja Park Street. Vuonna 1893 suomalaisia oli Buttessa noin 400, mutta heidän määrä nousi kolmeen-neljään tuhanteen. Eniten suomalaisia saapui vuonna 1910. Nykyisin Finn Town on suurimmaksi osaksi hävinnyt Berkeley Pit -järven alle. Finn Townista on säilynyt Helsinki Bar -rakennus, joka on rakennettu 1890.

Esko tutustui kotikatunsa varrella, 411 E Granite Streetissä asuvaan Erikaan, ja he rakastuivat. Erika pelkäsi kaivosonnettomuuksia ja suostutteli Eskon muuttamaan Buttesta Oregoniin. Siellä he menivät naimisiin heinäkuun 30. päivä vuonna 1909. Heidät vihki Astorian suomalaisluterilaisen kirkon pastori S.H. Ronka.

He yrittivät asettautua asumaan Oregonin Portlandiin, mutta työtä oli vaikea saada. Marraskuun 21. päivä vuonna 1909 he matkustivat Kaliforniaan etsimään töitä, mutta muutaman päivän päästä tästä he palasivat Montanaan. Kaivokselle pääsi heti töihin ja myös asunto oli helppo saada. Esko palkattiin 6. joulukuuta 1909 ja he vuokrasivat ylä-

kerrassa olevan kolmen huoneen asunnon. Tammi-kuun lopussa vuonna 1910 he vuokrasivat kahden huoneen asunnon, joka oli alimmassa kerroksessa. Erika odotti parin esikoista, ja muutto alakerran asuntoon helpotti hänen liikkumistaan. Huoneiston vuokra oli 18 dollaria kuukaudessa. Siellä asuaan, 3.6.1910 syntyi heidän esikoisensa Henry Victor.

Erika ja Esko olivat yhä huolissaan kaivosten tapaturmariskistä ja päättivät muuttaa Sebekaan, Minnesotaan elokuun 14. päivä 1910. Käsittääkseen Eskon sukulaisia asui Sebekassa, sillä minulle on selvinnyt, että Isaac Haverinen asui perheensä kanssa siellä. Esko palasi Butteen 27.4.1911. En ole aivan varma, mutta ehkä hän matkusti edestakaisin Butten ja Sebekan välillä.

Erika ja Esko olivat ostaneet maatilan Sebekasta ja viljelivät maata. He saivat toisen pojan, George Adolfin 20.2.1913 ja kolmannen pojan, Peter Richardin 6.9.1915. Toukokuussa 1918 he myivät maatilan ja muuttivat Portlandiin, Oregoniin, jonne he saapuivat 26.5.1918. He olisivat halunneet ostaa sieltä maatilan, mutta eivät löytäneet sopivaa.

Esko työskenteli sahalla neljän dollarin päiväpalkalla. Tytär Ester Leona syntyi 13.9.1918. Lokakuussa 1918 espanjalainen influenssa riehui alueella. Esko ja Erika olivat niin huolissaan lapsistaan, että he muuttivat Winlockiin, Washingtoniin. Maaliskuun 8. päivänä 1919 he muuttivat Turtle Lakeen Wisconsinin, mistä Esko osti maatilan. Tämän jälkeen perheelle sattui monia onnettomuuksia. Esko sairasteli paljon ja Peter loukkasi kätensä maatilalla sattuneessa onnettomuudessa. Ester Leona kuoli 3.2.1921. Se oli Erikalle ja Eskolle liikaa.

26.2.1921 he järjestivät huutokaupan ja matkustivat Yakimaan, Washingtoniin ja sieltä edelleen Centraliaan, Washingtoniin. Jälleen 24.6.1921 he muuttivat Rossbergiin, Minnesotaan. He löysivät maatilan Nordlandin kauppalasta, läheltä Aitikia.

Tytär Elsie Aileen Lovisa syntyi 24.6.1922. Asuessaan maatilalla heillä oli paljon ystäviä, jotka

Perhe maatilalla 1930-luvulla.

muodostivat pienen suomalaisten yhteisön ja kaikki vierailivat usein toistensa luona. Esko ja hänen ystävänsä tekivät jopa yhdessä vaahterasiirappia ja myivät sitä. Tuotteen nimenä oli ”Haveri ja Tervo”. Perheet puhuivat keskenään suomea. Kun lapset menivät kouluun, opettajilta tuli määräys, että lasten pitää puhua englantia ennen koulun tuloa. Kieletaidottomuudesta johtuen Henry jäi aluksi jälkeen opetuksesta, mutta sai nopeasti kiinni muut. Hän suoritti 1-8 luokat neljässä vuodessa.

Kaivostyö oli vaurioittanut Eskon keuhkot. Hän kuoli 10.3.1937. Hänet krematoitiin, ja Erika haudasi tuhkan maatilalle, mutta kukaan ei tiedä haudan tarkkaa sijaintia.

Peter, Henry, Elsie ja George 1970-luvun lopulla

Haverin sukutapaaminen Eskon kotitilalla 1.8.2015

Kauniiden tuohitöiden taitaja Kaija Karri Kesälahdelta

Teksti: Anu Piironen

Kuvat: Kaija ja Mauri Karrin videosta ja kuvastosta

Kaija Karri (os. Haverinen) tekee Kesälahdella tuohesta koriste- ja käyttöesineitä. Tuohisia iltalaukkuja, tuohisalkkuja, tuohivirsuja, tuohikontteja, vateja, tuohikaloja, tuohikukkia.

Mielikuvitus vain rajana, mitä kaikkea tuohitöiden taitaja tuohesta osaa taiteilla. Tuohikoreja on kolmea kokoa.

Kaija Karri kertoo, että tuohikori on aina nelinkertainen ja tekijälleen työläin tuohiesine. Hän kertoo esimerkiksi pärekorin olevan vain kaksinkertainen.

Tuohitöiden tekijä kertoo, että käsitöihin tarvittava tuohi täytyy irrottaa koivusta ennen juhannusta tai heti juhannuksen jälkeen. Sittenkään kaikki kerätyt tuohet eivät sovellu käsitöiden materiaaliksi.

Kaija Karrin lapsuuskoti, savupirtti on nykyisin Kesälahden Museona. Hän kertoo muistavansa, kun professori Unto Kupiaisen toimesta vanhan savutuvan hirret numeroitiin, purettiin ja kymmenet hevoset vetivät ne jään yli ja seurakunta antoi Haveristen vanhasta savutuvasta koottavalle museolle tontin.

Kaija Karri ei ehtinyt oman kolmivuorotyönsä ohella kovin paljon tuohitöitä tehdä, mutta aina sen verran, että taito säilyi. Hän piti työaikanaan jonkin verran myös tuohityökursseja.

Eläkepäivinänsä hän lähti miehensä Mauri Karrin kanssa tuohitöineen Helsingin Messukeskukseen Käsityömessuille.

Kaksipäiväisten messujen viimeisenä päivänä tapahtui mielenkiintoinen kohtaaminen. Karrit olivat jo pakkaamassa tavaroitaan paluumatkaa varten, kun nuori Jenni Moberg tuli ihastelemaan Kaijan tuohitöitä. Myöhemmin Moberg tuli Kesälahdelle valokuvaajan kanssa ja kuvasi kaikki Kaija Karrin tekemät tuohituotteet.

Siitä avautuivat savutuvan tytön, myöhemmin neljä lasta kasvattaneen Kaija Karrin maailmanmarkkinat. Japanilainen käsityöalan säätiö kustansi 2015 Kaijan ja Jennin matkan Japaniin. Säätiö kierrätti heitä ympäri Japania.

Kaija muistelee riemulla Japanin matkan antia. Hän kertoo, etteivät he olisi millään turistireissulla nähneet Japania niin monipuolisesti. Matkallaan he tapasivat myös Japanissa asuvia suomalaisia.

Jenni Mobergin kautta Kaija Karri tutustui tokiolaiseen Kirpputori Kaorin Liikettä pitävään nuoreen yrittäjään. Ystävyys kestää edelleen ja nuori

Kaori Shimada on mieluinen ja tervetullut vieras myös Kesälahdelle.

Aasia ei ole Jarin, Jarmon, Tarjan ja Lauran äiti Kaijalle muutenkaan enää vierasta seutua. Molemmat pojat ovat avioituneet thaiyttöjen kanssa ja rakentaneet omat talot Thaimaaseen.

Kaija ja Mauri Karri palasivat tammikuun alussa viiden viikon matkalta Thaimaasta. Miniät ovat tuoneet myös kansainvälisyyttä perheeseen.

Suomessa yleinen käsitys thaimaalaisista ihmisistä pitää Kaija Karrin mielestä paikkansa. Hänen miniänsä ovat ystävällisiä, kohteliaita, rakkaita ja auttavaisia.

Jenni Mobergin innoittamana, nykyisin omasta työstään jo eläköitynyt Kaija Karri tekee tuohitöitä tilaustöinä myös Japaniin. Tuohiesineitä on kesäisin myynissä Nurmeksen Bomballakin.

Kaija Karrin taidokkaat tuohityöt ovat kysytyjä meillä ja maailmalla.

Jenni Moberg takana tuohilaukku kädessään ja Kaija Karri edessä lapsi sylissään japanilaisten tuohitöistä inspiroituneiden ystäviensä seurassa Osakassa.

Jonna ja Jouni Haverinen perheeseen. Lapset ovat Noomi, Samuel, Niilo ja Tinja.

Haverisen perhe Bulgariassa

Teksti ja kuvat: Jouni ja Jonna Haverinen
Perhekuva: M-E Kuva

Asumme bulgarialaisessa pikkukaupungissa Parvomayssa, joka sijaitsee Maritsa-joen varrella Traakian tasangolla. Olemme täällä rakentamassa seurakuntia ja tukemassa pientä turkinkielisestä luterilaisesta kirkkoa. Teemme työtämme milleturkkilaisen vähemmistön parissa, jotka ovat pääosin muslimeja ja puhuvat äidinkielenään turkkia. Samalla itse elämme bulgaarien keskellä ja lapset käyvät bulgariankielistä koulua.

Juuret Kuhmossa

Jonna (os. Piirainen) syntyi Kuhmossa Rastin kylällä. Paljon aikaa kului partioharrastuksen parissa. Jo lukioaikana Jonna haisteli suuren maailman tuita ja vietti vaihtovuoden Australiassa. Sitten koitti opiskelut farmaseutiksi Kuopiossa ja siihen liittyvä ulkomaanharjoittelussa Ghanassa.

Jouni syntyi Kuhmossa Kalliojoen kylällä. Maatilan poika aloitti yläasteen jälkeen Kajaanissa kauppakoulun. Kesät kuluiivat rautakaupassa sekä seurakunnan isosena. Kirkon nuorisotyönohjaajaksi Jouni valmistui Ylivieskasta. Ulkomaan koekemusta karttui harjoittelusta Belgian merimieskirkolla. Viisi vuotta vierähti lapsi- ja nuorisotyön ohjaajana Pohjois-Savossa.

Tie Bulgariaan

Jouni on saanut kotoa parhaan perinnön, uskon Jeesukseen. Jonna kävi lapsena ja nuorena seurakunnan leireillä ja joskus isovanhempien kanssa kirkossa. Usko oli kiva juttu seurakunnassa, kunhan se ei muuten vaikuttanut elämään. Seurustelun myötä uskon asiat tulivat arkiseen keskusteluun

ja ajallaan Jeesus sai tulla pelastajaksi ja Herraksi myös Jonnalle.

Kirkon työtä ulkomailla mietittiin yhdessä lukuisia kertoja. Olemmeko valmiita menemään minne vain Herra haluaa viedä? Erityisesti Ghanan matka oli eräänlainen lähetysmatka, jonka jälkeen lähettien arvostus nousi huimasti meidän silmissä ja totesimme, ettei meistä siihen ole. Kuitenkin vuosia tuon reissun jälkeen, ei ajatus jättänyt meitä rauhaan. Useiden viikkojen aikana se yhä uudelleen nousi keskusteluun. Kun emme voineet enää olla hakematta lähetystyöntekijöiksi, teimme sen rukoillen Herran tahtoa tapahtuvaksi.

Työ muslimien keskellä

Miljoonakaupungissa käydyn kielikoulun jälkeen muutimme pieneen Peshteran kaupunkiin Rhodopevuoriston kupeessa. Opiskelimme bulgarian kieltä työn ohessa ja teimme lapsi-, nuoriso- ja seurakuntatyötä Peshteran ja Krushevon seurakunnissa. Viiden vuoden jälkeen tuli muutto Krushevon liepeille ja vastuulla on nyt työ koko seurakunnan parissa. Etsimme keinoja auttaa näitä puutteessa eläviä ihmisiä ja tuoda toivoa paremmasta tulevaisuudesta, nyt ja iankaikkisuuteen saakka. Paljon on

vielä kyliä ja kaupungeja, jossa evankeliumia Jeesuksesta ei ole millet-turkkilaisille julistettu.

Koti Bulgariassa

Pienistä kuhmolaisista kylistä on lähdetty maailmalle ja paljon sellaista on koettu ja nähty, jota ei Kuhmon perukoilla tavata. On eletty miljoonakaupungin vilinässä, ajeltu serpentiiniteitä vuoristossa ja iloittu pitkillä hiekkarannoilla. Mutta samalla eletty ja tehty töitä kulttuurin keskellä kielellä, josta ei ollut mitään tietoa ennen lähtöä. Kulttuurit ovat erilaisia ja monia mokia on vuosien varrelle sattunut, mutta ihmiset ovat pohjimmiltaan samantlaisia. Perustarpeet pitäisi täyttää, naapurustossa pärjätä ja löytää elämään mielekkäys. Itse joutuu kielipuolena aina olemaan pienellä paikalla, mutta samalla tuotavana on suuri Sanoma Jumalalta, joka on ajaton, riippumaton kielestä, kulttuurista tai maasta, se on tarkoitettu kaikille ihmisille. Lähetys on kirkon tehtävä ja joukkuepelejä, josta lähtijät ovat vain yksi osa. Jumala tekee suuria pienten ihmisten kautta. Voit seurata työtämme liittymällä Facebookissa haveriset.fi -ryhmään. Haluatko olla suuressa mukana?

Bulgaria on vuoristoinen maa

Parhautta ovat kävelyretket vuoristossa

Haveristen sukuseuran matka

SAARENMAA- PÄRNU 11.-14.6.2019

ti 11.6.	07.30	Lähtö Kuhmosta
	08.20	Sotkamo
	09.00	Kajaani
		kaksi taukoa matkalla
klo	18.30	Laivan lähtö Helsingistä Tallinnaan, Silja Europa Yö laivalla B2-hyteissä
ke 12.6.	07.00	Aamiainen laivalla
	08.00	maihinnousu Tallinnaan alkaa
		Tallinna- Virtsun satama 145 km
n.13.00	11.25	Virtsu-Kuivastu lauttamatka, kesto n. ½ tuntia
		Saarenmaa, Kuresaari
		Majoittuminen hotelli Meri
	14.30	Opastettu kiertoajelu Päivällinen ja yöpyminen hotellissa
to 13.6.	08.00	Aamiainen hotellissa
	09.00	Lähtö Saarenmaalta
	10.50	Lautta lähtee Kuivastun satamasta, kesto n ½ tuntia
n	13.00	Pärnu
	14.00	Opastettu kiertoajelu Illallinen ja yöpyminen hotelli Pärnu
pe 14.6.	06.00	Aamiainen hotellissa
	07.00	Lähtö Pärnusta
	10.30	Laivan lähtö Tallinnasta Helsinkiin, Tallink Star
	12.30	Tulo Helsinkiin
	15.00	Ruokailu Matkakeidas Vierumäki toinen tauko Kuopion seudulla
	22.00	Kajaani
	23.30	Kuhmo

Matkan hinta **390 € henkilö, kahden hengen huoneessa**
490 € yhden hengen huoneessa

Ilmoittautumiset 8.5.2019 mennessä

Kaikki matkasta kiinnostuneet ovat tervetulleita mukaan!

Hintaan sisältyy Bussikuljetus, laivamatkat, hotellimajoitukset, aamiaiset ja ohjelmassa mainitut ruokailut, lauttamatkat Saarenmaalle, opastukset

Vuosikokouskutsu/ esityslista

Aika: Lauantai 13.7.2019 klo 13.00

Paikka: Hyvinvointi Sampo, Väinämöinen 2, Kuhmo

1. Kokouksen avaus
2. Kokouksen toimihenkilöiden valinta
 - puheenjohtaja
 - sihteeri
 - kaksi ääntenlaskijaa
 - kaksi pöytäkirjan tarkastajaa
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. Kokouksen työjärjestyksen hyväksyminen
5. Käsitellään vuoden 2018 toimintakertomus
6. Esitellään vuoden 2018 tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto
7. Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille
8. Esitetään ja vahvistetaan toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2019
9. Jäsenmaksun suuruus vuodelle 2020, vahvistaminen
10. Valitaan sukuseuran puheenjohtaja
11. Valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten (Martti Haverinen ja Reino Haverinen) tilalle
12. Valitaan yhdyshenkilöt kotimaassa ja ulkomailla
13. Valitaan jäsenlehti Pyällyspuun päätoimittaja
14. Tilintarkastajien valinta
15. Käsitellään vuosikokousaloitteet
16. Päätetään vuoden 2020 vuosikokouksen pitopaikka
17. Sukukirjan II-osan toteutus
18. Muut esille tulevat asiat
19. Kokouksen päättäminen

Toimintakertomus 2018

Teksti: Mauno Haverinen

Kuvat: Anu Piironen ja Mauno Haverinen

Haveristen sukuseuran hallitus kokoontui kolme kertaa vuoden 2018 aikana. Vuosikokous pidettiin 29.7.2018 Kesälahdella.

Vuosikokouksessa hyväksyttiin vuoden 2017 tilit ja vahvistettiin vuoden 2018 toimintasuunnitelma sekä tulo- ja menoarvio. Jäsenmaksuksi vuodelle 2019 vahvistettiin 25 euroa.

Vuoden alussa puheenjohtajan toimi Esko Haverinen. Vuosikokouksessa valittiin uudeksi puheenjohtajaksi Mauno Haverinen. Hallituksen jäsenistä erovuorossa olivat Veikko Haverinen ja Mauno Haverinen. Veikko Haverinen valittiin uudelleen, ja koska Mauno valittiin puheenjohtajaksi, hänen tilalleen uudeksi hallituksen jäseneksi valittiin Mari Haverinen. Muut hallituksen jäsenet ovat Martti Haverinen, Marja-Leena Haverinen ja Reino Haverinen. Veikko Haverinen toimi varapuheenjohtajana. Sihteerinä ja Pyällyspuu-lehden päätoimittajana toimi Anu Piironen.

Sukuseuran kirjanpitäjinä toimivat vuoden 2018 aikana Kirsti Kärnä ja Anne Karvonen. Jäsenrekisterin hoitajana toimi Mauno Haverinen, ja maksuliikenteen hoitajina toimivat Anne Karvonen ja Esko Haverinen.

Sukuseuran kesäpäivät pidettiin Kesälahdessa Pajarinhovissa 28.-29.7.2018. Kesäpäiville osallistui noin 60 henkilöä.

Veikko Haverinen on tehnyt sukupuutietojen keräämistä aktiivisesti sukuseuran II-kirjaa varten. Hänen toimestaan aineistoa on kerätty jo vuosia. Sukutaulujen osalta tietokannassa on yli 14 000 henkilöä ja sen täydennystä on jatkettu ponnekaasti. Sukututkija FM Ari Kolehmainen kanssa on tehty sopimus vuonna 2015 Haveristen suvun II-kirjan laadinnasta ja sen saattamisesta lopulliseen muotoon.

Toimintavuoden 2018 aikana Kolehmainen ei ole valmistellut kirjan historiaosaa, sillä sukutietojen keräys on ollut kesken.

Sukuseuran jäsenrekisteriä on ylläpidetty jäsenrekisteriohjelmalla ja jäsenistön määrä on pysytellyt entisellä tasolla. Vuoden lopussa jäsenmäärä oli noin 250.

Pyällyspuu-lehti ilmestyi kerran vuoden 2018 aikana.

Sukuseuralla on internet-sivut ja Facebook-ryhmä, joiden kautta vuoden aikana jaettiin jäsenistölle ajankohtaista tietoa.

Sukujuhlan illanvietossa Pajarinhovin salissa esiintyi paikallinen trubaduri Pentti Ojajärvi.

Esko ja Katri Haverinen lauloivat yhdessä karaokessa.

Toimintasuunnitelma 2019-2020

Teksti ja kuva: Mauno Haverinen

Haveristen sukuseuran toimintaa ohjaa seuran sääntöjen 2 §, jonka mukaan seuran tarkoitus on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvaisuuden tunnetta jäsenten keskuudessa. Tarkoituksen toteuttamiseksi seura järjestää yhteisiä kokouksia, sukupäiviä, retkiä ja kursseja sekä kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta. Lisäksi sukuseura auttaa suvun jäseniä selvittämään suvun vaiheita sekä saattaa tutkimustyön tulokset jäsenten tietoon ja suorittaa julkaisutoimintaa.

Hallitus kokoontuu tarpeen mukaan toimeenpanemaan vuosikokouksen päätöksiä. Sukuseuran vuosikokous pidetään vuosittain hallituksen määräämänä päivänä huhti-syyskuun aikana. Joka toinen vuosi kokouksen yhteydessä vietetään sukuseuran kaksipäiväiset kesäjuhlat. Vuonna 2019 vuosikokous pidetään Kuhmossa. Kokouksessa valitaan mm puheenjohtaja ja hallituksen jäsenet erovuoroisten tilalle. Erovuorossa ovat Martti Haverinen ja Reino Haverinen. Vuoden 2020 vuosikokous ja kesäpäivät pidetään Paltamossa.

Sukuseuran matka vuonna 2019 suuntautuu Saarenmaalle ja Pärnuun. Tarkempi matkasuunnitelma ilmoittautumisineen on nähtävissä mm. sukuseuran Facebook-sivuilla, nettisivuilla ja Pyällyspuu-lehdessä.

Pyällyspuu-lehden julkaisua jatketaan. Vuosittain toteutetaan yksi lehti. Lehden sisältöön innostetaan yhä useampaa seuran jäsentä tuomaan oma panoksensa. Myös merkkipäivien ilmoittamiseen toivotaan aktiivisuutta.

Haveristen sukuseuran kotisivuja hyödynnetään aktiivisesti. Sivuille päivitetään sukuseuran ajan-kohtaiset uutiset. Sivuille suunnitellaan myös suvun kuvagalleriaa.

Sukuseuran kirjasarjan II-osan historiaosan tulee kirjoittamaan FM Ari Kolehmainen. Kolehmainen tarkistaa myös sukupuut ja on mukana kirjan II taivossa. Tavoitteena on, että kirja II painetaan vuoden 2019 loppupuolella. Markkinointi, ennakkomyynti sekä ilmoitusmyyntityö aloitetaan vuoden 2019

aikana. Kirjaprojekti II:sta tehdään erillinen toimintabudjetti. Kirjan I-osan lisäpainustarve kar-
toitetaan ja toteutetaan vuoden 2019-2020 aikana.

Sukuseuran arkistoitava materiaali on sijoitettu Kuhmon kirjastoon ja siellä on oma osasto materiaalia varten.

Hallitus testaa kokousten pitämistä Skype-kokouksena. Tämän toivotaan helpottavan eri puolilla Suomea asuvien hallitusjäsenten mahdollisuutta osallistua kokouksiin. Lisäksi tällä kokouskäytännöllä pienennettäisiin sukuseuralle aiheutuvia kuluja.

Sukuseuralle hankitaan tilipittoa varten ohjelmallisenssi.

Haveristen sukuseura ry

TULOSLASKELMA	1.1.-31.12.2018	1.1.-31.12.2017
VARSINAINEN TOIMINTA		
Kirjan II kulut	-86,65	-4 262,50
Lehden toimitus	-1 969,20	-1 911,60
Toimistokulut	-152,90	-79,95
Pankin kulut	-143,82	-113,58
Tilinpitokulut	-142,60	0,00
Kokouskulut	-1 624,78	-1 016,63
Edustuskulut	0,00	-50,00
Muut kulut	-69,00	-606,80
Varsinaisen toiminnan tulos	-4 188,95	-8 041,06
VARAINHANKINTA		
Tuotot		
Saadut jäsenmaksut	5 825,00	5 275,00
Myynti	193,80	295,00
Arpajaistuotot	0,00	0,00
Korkotuotot	1,04	4,94
Muut tuotot	0,00	0,00
	6 019,84	5 574,94
Kulut		
Jäsenrekisterin kulut	-475,44	220,72
Varaston muutos	-193,80	-376,64
	-669,24	-155,92
Varainhankinnan tulos	5 350,60	5 730,86
TILIKAUDEN YLI-/ALIJÄÄMÄ	1 161,65	-2 310,20

Haveristen sukuseura ry

TASE	31.12.2018	31.12.2017
VASTAAVAA		
VAIHTUVAT VASTAAVAT		
Vaihto-omaisuus		
Varasto	<u>2 079,91</u>	<u>2 273,71</u>
	2 079,91	2 273,71
Rahat ja pankkisaamiset		
Kuhmon Op	4 656,57	3 301,12
	<u>6 736,48</u>	<u>5 574,83</u>
VASTATTAVAA		
OMA PÄÄOMA		
Muut rahastot		
Lahjarahasto	56,73	56,73
Edell.tilik.ylijäämä	5 518,10	7 828,30
Tilikauden yli-/alijäämä	1 161,65	-2 310,20
	6 736,48	5 574,83
VIERAS PÄÄOMA		
Siirtovelat	0,00	0,00
	0,00	0,00
	<u>6 736,48</u>	<u>5 574,83</u>

Haveristen sukuseura ry

TALOUSARVIOEHDOTUS 2019

KULUT

	Budjetti 2018	Toteutuma 2018	Budjetti 2019
Kirjan II kulut	-3000	-86,65	-4 500,00
Lehden toimitus	-2000	-1 969,20	-2 000,00
Toimistokulut	-100	-152,90	-150,00
Pankin kulut	-150	-143,82	-200,00
Tilinpitokulut	0	-142,60	-150,00
Kokouskulut	-2000	-1 624,78	-1 500,00
Edustuskulut	0	0,00	-100,00
Muut kulut	-400	-69,00	-150,00
Jäsenre.- ja netti kulut	-250	-475,44	-490
Varaston muutos	0	-193,80	-200,00
	-7900	-4 858,19	-9 440,00

VARAINHANKINTA

Tuotot

Saadut jäsenmaksut	6400	5 825,00	6 000,00
Myynti	500	193,80	400,00
Kirjan ennakkomaksut	0	0,00	0,00
Arpajaistuotot	0	0,00	0,00
Korkotuotot	0	1,04	5,00
Muut tuotot	0	0,00	0,00
	6900	6 019,84	6 405,00

EROTUS

-1000	1 161,65	-3 035,00
--------------	-----------------	------------------

*Huuhkaja ja kurki Kiteen Eläintarhassa sukujuhlan aikaan.
Kuvat: Anu Piironen*

Haveristen sukuseuran hallitus 2019

Mauno Haverinen, puheenjohtaja, jäsenrekisterin pitäjä ja IT-vastaava
Hurtinkatu 11 B 15, 20610 TURKU
p.0500 608 878
haverinen.mt@gmail.com

Veikko Haverinen, varapuheenjohtaja
Peltotie 9, 41340 LAUKAA
p.040 516 4383
veikko.e.haverinen@gmail.com

Reino Haverinen, hallitusjäsen
Teerenpolku 7, 88900 KUHMO
p.040 596 1594
reino.kalevi@suomi24.fi

Martti Haverinen, hallitusjäsen
Kannintie 41, 88900 KUHMO
p.040 536 2324
marttihav@gmail.com

Marja-Leena Haverinen, hallitusjäsen
Kerkkätie 10 A 4, 01690 VANTAA
p.045 279 7546
maiya.haverinen@saunalahti.fi

Martta Haverinen, hallitusjäsen
Tarhurintie 6, 79100 LEPPÄVIRTA
p. 040 8699 008
martta.haverinen@gmail.com

Mari Haverinen, hallitusjäsen
p. 040 7665 091
mmariannika@gmail.com

Haveristen Sukuseura ry

**Puheenjohtaja,
jäsenrekisterin pitäjä,
IT-vastaava
Mauno Haverinen**

**Materiaalivastaava
Martta Haverinen**

**Varapuheenjohtaja
Veikko Haverinen**

**Hallitusjäsen
Martti Haverinen**

**Hallitusjäsen
Mari Haverinen**

**Hallitusjäsen
Reino Haverinen**

**Rahastonhoitaja
Anne Karvonon**

**Hallitusjäsen
Marija Leena Haverinen**

**Pyällyspuun
päätoimittaja,
sihteeri
Anu Piironen**